

Hồi thứ bốn mươi bảy

Tiểu công công giỡn cột giai nhân

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Quanh đây không chừng còn có người bị thương chưa chết. Âu ta phải tìm giết cho kỳ hết để bịt miệng.

Gã liền đi kiếm trong bụi hoa cùng bên toà núi giả hết một lượt thì thấy dưới đất có tất cả năm xác chết: ba người là thị vệ trong cung và hai tên thích khách ở ngoài vào. Chúng đều tắt hơi hết cả rồi.

Vi Tiểu Bảo ôm xác chết một tên thích khách đặt lên cửa sổ để quay đầu vào trong, chân hướng ra ngoài. Đoạn gã cầm gương trủy thủ đâm vào lưng xác chết mấy cái.

Tiểu Quận chúa kinh hãi hỏi:

- Y... là người trong vương phủ chúng ta đã chết rồi. Sao ngươi còn đâm y làm chi?

Vi Tiểu Bảo "hừ" một tiếng rồi đáp:

- Vì ta muốn cứu con điểm thối tha sư tử của ngươi nên ta làm thế này.

Nữ lang kia đang nằm trên giường vội lên tiếng:

- Ngươi mới là một đứa thối tha.

Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa hỏi:

- Ngươi đã ngủ đâu mà biết ta thúi?

Nữ lang đáp:

- Trong phòng này toàn một mùi hôi thúi.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Trong phòng trước vẫn thơm tho, từ lúc ngươi vào mới thành mùi thúi.

Tiểu Quận chúa vội gạt đi:

- Các người chưa từng quen biết nhau, mới gặp nhau lần đầu đã gây lộn om sòm. Thôi đừng cộ miệng nhau nữa. Sư tử! Sao sư tử lại vào đây? Phải chăng sư tử vào... để cứu tiểu muội?

Nữ lang kia đáp:

- Chúng ta không biết ngươi vào đây. Mọi người kiếm không thấy ngươi, liền đoán là ngươi bị... bị bọn Thất Sát...

Nàng nói tới đây rồi hơi thở không kể tiếp được.

Vì Tiểu Bảo xen vào:

- Đã không đủ hơi sức để nói thì nín đi được không?

Nữ lang kia tức mình đáp:

- Ta cứ nói, ta cứ nói! Ngươi làm gì ta?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Ngươi có bản lĩnh thì nói đi! Tiểu Quận chúa ôn nhu văn nhã thế kia, đâu có mồm loa mép giải như hạng dĩ điểm.

Tiểu Quận chúa can ngăn:

- Đừng đừng...! Ngươi không biết đó thôi. Sư tỷ ta là người rất tốt. Ngươi đừng thoá mạ y thì y không tức mình với ngươi. Sư tỷ ơi! Sư tỷ bị thương chỗ nào? Thương thế có nặng lắm không?

Nữ lang chưa kịp đáp, Vì Tiểu Bảo đã cướp lời:

- Bản lĩnh thị kém cỏi lại không biết tự lượng, sấn vào cung một cách càn rỡ thì dĩ nhiên là bị thương rất nặng. Ta xem chừng thị không sống nổi ba giờ nữa. Chỉ đến sáng là về châu trời.

Tiểu Quận chúa ngập ngừng nói:

- Không có đâu! Hảo... hảo ca ca... nghĩ cách gì cứu cho sư tỷ đi.

Nữ lang kia tức giận nói:

- Chẳng thà ta chết còn hơn chứ không thêm câu gã cứu. Tiểu Quận chúa! Thằng lỏi này là đứa lẻo mép, sao tiểu Quận chúa lại kêu gã... kêu gã như vậy?

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Kêu ta bằng gì?

Nữ lang kia không mắc hợm liền đáp:

- Kêu ngươi bằng con khỉ.

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Ta là con khỉ ông, ngươi là con khỉ bà.

Về chuyện đối điều với đàn bà con gái, gã ở Lệ Xuân viện đã được "rèn luyện" lâu ngày và trải qua biết bao nhiêu "trận lớn". Khi nào gã chịu thua ai?

Nữ lang nghe Vi Tiểu Bảo nói toàn những câu thô bỉ, vô loại liền không ngó đến gã nữa mà chỉ nằm thở hồng hộc.

Vi Tiểu Bảo cầm cây đèn nến trên bàn giờ lên nói:

- Để ta coi xem thị bị thương chỗ nào?

Nữ lang la lên:

- Ta không cần. Đừng nhìn ta! Đừng nhìn ta!

Vi Tiểu Bảo quát:

- Đừng lớn tiếng! Người muốn người ta bắt người đem đi làm vợ chàng?

Gã soi đèn gần vào thì thấy nửa mặt nữ lang nhuộm đầy máu tươi. Nàng lối 17, 18 tuổi. Khuôn mặt trái xoan. Dung mạo cực kỳ xinh đẹp.

Vi Tiểu Bảo không nhận được cất tiếng khen:

- Té ra con diêm thối tha này là một mỹ nhân.

Tiểu Quận chúa lại can ngăn:

- Người đừng mắng nhiếc sư tỷ ta. Y vốn là người đẹp.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Vậy ta phải nhất định lấy thị làm vợ.

Nữ lang kinh hãi muốn cựa quậy ngồi dậy đánh Vi Tiểu Bảo, nhưng nàng vừa nghiêng mình đã "ối" lên một tiếng rồi lại té xuống giường.

Vi Tiểu Bảo dĩ nhiên hiểu về chuyện nam nữ rất sớm. Nhưng tuy gã nói: "Bắt thị làm vợ" hay gì gì mà vẫn không đụng lòng sắc dục. Có điều bản tính gã thích điều cợt. Gã thấy nữ lang nghe mình bảo bắt nàng làm vợ khiến nàng rất dỗi bồn chồn, liền trêu ghẹo không ngừng, nhả nhử cười hời:

- Người làm gì mà nóng thế? Chưa bái đường thì đã thành phu thê thế nào được? Trời ơi! Vết thương người vẫn chảy máu, làm ô uế cả giường ta.

áo nữ lang máu tươi vẫn ứa ra không ngớt đủ tỏ thương thế nàng khá nặng.

Bỗng nghe tiếng bước chân người chạy nhộn nhịp, lại có tiếng gọi:

- Quế công công! Quế công công! Công công không việc gì chứ?

Nguyên bọn thị vệ trong cung đánh lui bọn thích khách, bảo vệ Hoàng thượng, Thái hậu, cùng những phi tần địa vị cao hơn rồi đến những thái giám

có chức nghiệp. Vì Tiểu Bảo là một tên thái giám hầu cận Hoàng đế, dĩ nhiên mười mấy tên thị vệ chạy đến để tân công.

Vi Tiểu Bảo giục tiểu Quận chúa:

- Lên giường đi!

Đoạn gã kéo chăn bông đắp kín lên hai người, buông màn xong hô:

- Các người lại đây mau! ở đây có thích khách!

Nữ lang sợ hãi vô cùng, nhưng mình bị trọng thương thì còn cục cựa thế nào được?

Tiểu Quận chúa vội nói:

- Người đừng lên tiếng và đừng kêu người đến bắt sư tử ta.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thị không chịu làm vợ ta, sao ta phải nể thị?

Gã vừa nói dứt lời thì mười mấy tên thị vệ đã chạy đến trước cửa sổ. Bỗng một tên la lên:

- úi chao! ở đây có thích khách!

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Các người bắt tất phải hoang mang. Tên này muốn mò vào phòng ta nhưng bị ta phóng đao phát lạc xong rồi.

Bọn thị vệ giờ được lên soi quả thấy trên lưng người này có mấy vết thương. áo quần và cửa sổ hãy còn huyết tích.

Một tên khác nói:

- Quế công công phải một phen kinh hãi?

Một tên khác cãi:

- Làm sao Quế công công phải kinh hãi? Quế công công võ công trác tuyệt, chỉ cất tay một cái là giết chết được thích khách. Nếu còn mấy tên nữa đến tất cũng bị giết.

Bọn thị vệ hòa nhau tâng bốc, tán dương Vi Tiểu Bảo giỏi giang, đêm nay lại lập công lớn.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Có gì đáng công lao đâu? Tên thích khách lạ này đã bị thương rồi, giết gã chẳng khó khăn gì.

Một tên thị vệ thở dài nói:

- Thi lão lục và Hùng lão nhị chết về phận sự. Bọn thích khách này thật hung ác!

Vi Tiểu Bảo nói:

- Các vị đi bảo vệ Hoàng thượng là điều khẩn yếu. Ta ở đây không sao cả.

Một tên nói:

- Trước tâm cung của Hoàng thượng đã có hơn hai trăm người canh gác. Bọn thích khách tên nào chết đã chết rồi, tên nào trốn đã trốn rồi. Trong cung trở lại yên tĩnh.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Anh em thị vệ bỏ mình vì chức vụ, chúng ta phải mai táng tâu xin Hoàng thượng ban phủ tuất cho. Các anh em vất vả đêm nay tất được Hoàng thượng trọng thưởng.

Bọn thị vệ cả mừng ngổ ý cảm ơn.

Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Mình không mất tiền, tội gì chẳng xin cho họ?

Gã liền nói:

- Tên họ các vị ta không nhớ rõ. Vậy các vị báo danh đi. Nếu Hoàng thượng hỏi đến những ai đã gắng sức đêm nay, ta biết chừng mà nhắc dùm.

Bọn thị vệ càng mừng rỡ hơn, vội báo họ tên.

Vi Tiểu Bảo trí nhớ rất hay. Mười mấy họ tên mà gã chỉ nghe qua một lượt đã ghi nhận được không trật một ai. Gã nói:

- Các vị lại đi tuần khắp nơi. Không chừng còn có thích khách ẩn nấp trong bóng tối và những nơi hiu quạnh. Nếu bắt sống được đàn ông thì khảo đả thật kỹ, đàn bà thì lột trần quần áo bắt làm vợ.

Bọn thị vệ liền nổi lên tràng cười ha hả, vâng dạ luôn miệng.

Vi Tiểu Bảo lại bảo chúng:

- Khiêng xác chết này đi!

Bọn thị vệ vâng lời, vắn an rồi khiêng xác chết đem đi.

Vi Tiểu Bảo đóng cửa sổ lại, xoay mình trở vào, móc màn lên rồi mở chần ra.

Tiểu Quận chúa cười nói:

- Người thật tệ quá! Làm chúng ta sợ hết hồn... Trời ơi!...

Cô chợt thấy chân dẫm toàn những máu tươi mà sư tử cô sắc mặt lợt lạt, hơi thở yếu ớt, nên bật tiếng la hoảng.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Y bị thương chỗ nào? Phải cầm máu cho y mau!

Nữ lang kia lên tiếng:

- Người... người đi đi! Tiểu Quận chúa! Ta... bị thương ở ngực.

Vi Tiểu Bảo muốn nói mấy câu đùa cợt, nhưng thấy máu ra nhiều quá, sợ nàng bị thương nặng mà chết, liền quay ra chỗ khác nói:

- Vết thương chảy máu, hay gì mà coi? Người có phải là tấm gương trong đầu mà người thích ta nhìn vào? Tiểu Quận chúa! Người có đem thuốc dầu không?

Tiểu Quận chúa đáp:

- Ta không có đâu.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Còn con điểm thối tha kia! Bên mình người có thuốc không?

Nữ lang đáp:

- Không có. Người mới là đứa thối tha.

Bỗng nghe tiếng sột soạt. Tiểu Quận chúa đã cởi áo nữ lang. Cô bỗng la hoảng:

- Trời ơi!... Làm thế nào bây giờ?

Vi Tiểu Bảo quay đầu nhìn lại thấy phía dưới nhũ phong bên mặt có vết thương dài đến hai tấc. Máu tươi vẫn ứa ra không ngớt.

Tiểu Quận chúa còn nhỏ tuổi chưa biết gì. Cô cuống lên khóc nói:

- Người... người mau cứu sư tử ta...!

Nữ lang vừa kinh hãi vừa hổ thẹn nói:

- Đừng cho gã coi!

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hừ! Ta không thèm đâu!

Gã thấy máu vẫn chảy hoài, liếc mắt nhìn vào trong nhà kiếm chút bông nhét vào vết thương. Gã lại ngó thấy trong bát thuốc còn đựng đến quá nửa bột hạt sen hoà với đường mật và trân châu thì cả mừng nói:

- Đây là một thứ linh đan diệu dược chuyên để cầm máu.

Gã bocs một nắm bôi vào vết thương trước ngực nữ lang.

Thứ bột này có mật, sức dính rất mạnh nên trát vào vết thương, máu ngừng chảy ngay.

Vì Tiểu Bảo vết cả bát hồ đắp lên vết thương. Tay gã còn dính đầy đường mật, gã thấy đầu nữ phong nữ lang rung động, tính tình nghịch lại nổi lên không kiềm chế được, liền trát tay vào nữ phong.

Nữ lang tức quá cơ hồ ngất đi. Nàng la lên:

- Tiểu... tiểu Quận chúa! Giết gã... đi cho ta!

Tiểu Quận chúa đáp:

- Sư tỷ! Sư tỷ hãy nằm yên, để gã trị thương cho!

Nữ lang tức giận cơ hồ ngất đi mà chẳng làm thế nào được.

Vì Tiểu Bảo xúi giục tiểu Quận chúa:

- Người điểm huyết thị lệ đi. Đừng để thị nói năng và cử động càn rỡ, không thì máu chảy hoài và nguy đến tính mạng.

Tiểu Quận chúa đáp:

- Phải rồi!

Cô điểm vào mấy chỗ huyết đạo ở nơi bụng, dưới nách và trên đùi nữ lang. Miệng cô khuyên dỗ:

- Sư tỷ! Chớ có cử động!

Lúc này chỗ xương đùi gãy của tiểu Quận chúa cũng đau đớn phi thường. Cô không nhẫn nại được, nước mắt trào ra.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Cả người cũng nằm yên đừng cử động.

Gã còn nhớ thuở nhỏ ở Dương Châu đánh vật với bạn bè có người bị té gãy xương tay rồi thầy lang lấy hai mảnh tre buộc chặt cánh tay bị gãy, bên ngoài rịt thuốc dầu. Gã cũng tháo hai chân ghế ra buộc vào hai bên đùi gãy của tiểu Quận chúa rồi tự hỏi:

- Bây giờ ta đi đâu để kiếm thuốc trị thương?

Gã ngẫm nghĩ một lúc có chủ ý rồi nhìn tiểu Quận chúa nói:

- Các người nằm yên trên giường và phải nhớ luôn đừng có lên tiếng.

Đoạn gã buông màn thối tắt đèn đi, rút then mở cửa.

Tiểu Quận chúa vội hỏi:

- Người... đi đâu thế?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Ta đi lấy thuốc chữa đui cho người.

Tiểu Quận chúa dặn:

- Người đi mau rồi trở về cho lẹ.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi!

Gã nghe giọng nói của tiểu Quận chúa đầy vẻ trông cậy vào mình thì rất lấy làm đắc ý. Gã xoay tay khép cửa lại toan đi, nhưng nghĩ lại cảm thấy có điều không ổn liền đẩy cửa tiến vào. Gã đóng cửa cài then rồi nhảy qua cửa sổ ra ngoài xong khép lại. Gã cho là mình làm như vậy thì ở trong cung trừ Thái hậu và Hoàng thượng không còn ai dám thiện tiện tiến vào phòng gã nữa.

Vì Tiểu Bảo đi được hơn chục bước, thấy sau lưng ngấm ngấm đau thì nghĩ bụng:

- Mụ Hoàng thái hậu dĩ điểm hạ độc thủ đánh lão gia. Nếu lão gia còn nấn ná ở lại trong cung mãi thì sớm muộn gì cũng có ngày mất mạng, vậy phải tìm cách chuồn đi sớm là hơn.

Vì Tiểu Bảo chạy về chỗ có ánh lửa đến chỗ mấy tên thị vệ đang đi tuần.

Bọn thị vệ thấy gã đến liền chạy lại nghinh tiếp.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Có bao nhiêu anh em thị vệ bị thương ở trong cung?

Một tên đáp:

- Bẩm công công! Có 7, 8 người bị trọng thương và 14, 15 người bị thương nhẹ.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Họ trị thương ở đâu? Ta muốn ghé thăm họ.

Bọn thị vệ đồng thanh nói:

- Công công có dạ quan hoài đến anh em thị vệ khiến mọi người ai cũng cảm kích.

Hai tên dẫn Vì Tiểu Bảo đến chỗ ở của bọn thị vệ, quả nhiên thấy hai chục tên bị thương nằm trên chõng mây trong toà nhà đại sảnh. Bốn viên thái y đang chắt vạt chữa thương cho chúng.

Vì Tiểu Bảo tiến vào thăm hỏi. Gã không ngớt tán dương tinh thần anh dũng của mọi người đánh giết bên địch để bảo vệ Hoàng thượng, không nghĩ gì đến thân mình, tinh thần hy sinh rất cao cả! Gã hỏi tên họ từng người bị thương.

Bọn thị vệ nghe gã nói phấn khởi tinh thần, tưởng chừng không còn đón đau gì nữa.

Vì Tiểu Bảo lại hỏi:

- Bọn phản tặc đó ở đâu đến? Phải chăng chúng là dư đảng của Ngao Bái?

Một tên thị vệ đáp:

- Dường như chúng đều là người Hán. Nhưng không hiểu có bắt sống được tên nào không?

Vì Tiểu Bảo hỏi han bọn thị vệ về tình hình chiến đấu với thích khách, nhưng mắt gã đặc biệt lưu ý đến bọn thái y dùng thuốc trị thương.

Bọn thị vệ nếu không bị ngoại thương về gươm đao thì bị nội thương vì quyền chưởng. Cũng có kẻ xương gãy gân bong.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Bên mình tại hạ tướng cũng nên trữ một ít lương dược này để đề phòng anh em thị vệ trong cung bị thương mà không kịp triệu các vị thái y, tại hạ có thể cấp thời điều trị cho họ. Chà! Bọn thích khách này thật là cùng hung cực ác, to gan lớn mật! Bữa nay chưa quét hết được bọn chúng thì khó mà giữ được sau này chúng không trở lại.

Mấy tên thị vệ đồng thanh nói:

- Quế công công nghĩ đến anh em thị vệ một cách rất chu đáo.

Vì Tiểu Bảo dặn bọn thái y gói các thứ thuốc cho mình mỗi thứ một ít. Gã còn hỏi cách trị bệnh trong uống ngoài thoa thế nào rồi cất thuốc vào bọc.

Sau gã lại uy lạo, tán dương mọi người một hồi rồi mới bỏ đi.

Dù sao kiến thức gã cũng còn ấu trĩ, ăn nói lộn xộn, không đắc thể như người lớn. Những câu khoa trương hoặc an ủi thường ph những tiếng thô bỉ tục tằn ở nơi đầu đường xó chợ vào. May mà bọn thị vệ vốn là hạng võ biên thô lỗ nên đối với những danh từ "Tổ bà nó", "Ông cha mười tám đời" chúng nghe đã quen tai, chẳng lấy gì làm quan trọng. Hơn nữa chúng bị thích khách đả thương, tự biết mình nghệ thuật kém cỏi, rất đôi buồn rầu chán nản, mà bây giờ đột nhiên được Quế công công khen ngợi, cổ võ tinh thần hy sinh chẳng khác gì được đức Hoàng thượng truyền chỉ ban ơn, dù có bị gã thoá mạ một phen, trong lòng cũng vẫn lấy làm sung sướng. Huống chi Vì Tiểu Bảo lại tán thưởng không hết lời!

Bọn thị vệ hết thấy trong lòng khoan khoái, tự hận mình vết thương không rộng thêm mấy tấc.

Vì Tiểu Bảo về đến phòng mình đứng ngoài cửa sổ lắng tai nghe ngóng một hồi không thấy động tĩnh gì mới khẽ lên tiếng:

- Tiểu Quận chúa! Ta đã về đây!

Gã sợ mình chuồn ngay vào phòng bị nữ lang kia chém một đao hay đâm một kiếm, nên phải lên tiếng trước.

Tiểu Quận chúa cả mừng đáp:

- ô! Chúng ta đợi người lâu quá rồi.

Vì Tiểu Bảo nhảy vào phòng, đóng cửa sổ lại, thắp đèn lên, mở màn ra thấy hai người vẫn nằm song song.

Mục quang của nữ lang vừa chạm vào mặt Vì Tiểu Bảo liền nhắm lại ngay.

Tiểu Quận chúa vẫn dương cặp mắt trong suốt nhìn gã ra chiều cảm kích.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Tiểu Quận chúa! Để ta buộc thuốc cho người.

Tiểu Quận chúa đáp:

- Không! Hãy trị thương cho sư tỷ ta trước. Người đưa thuốc cho ta để ta buộc vết thương cho y!

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Sao người lại không hô một câu cho ta vui lòng?

Tiểu Quận chúa hỏi lại:

- Tên họ người là gì? Ta nghe bọn họ kêu người bằng Quế công công.

Vì Tiểu Bảo ngắt lời:

- Danh từ Quế công công là để người ta xưng hô, người kêu ta bằng gì?

Tiểu Quận chúa nhắm mắt lại khẽ đáp:

- Ta hô người ở trong lòng bằng... Hảo ca ca là đủ rồi. Ngoài miệng xưng hô như thế mãi không... không tốt.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Được rồi! Chúng ta đã hiểu nhau. Vậy khi có người ngoài ta kêu người bằng tiểu Quận chúa, còn người kêu ta bằng Quế đại ca. Lúc không có ai ta hô người bằng Hảo muội tử, người hô ta là Hảo ca ca.

Tiểu Quận chúa chưa trả lời thì nữ lang đã trợn mắt lên nói:

- Tiểu Quận chúa! Gã hư đốn kia muốn vành cạnh ngươi đó. Ngươi chớ nghe lời gã.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Hừ! Ta có bảo ngươi hô đâu mà ngươi rắc rối? Ngươi có hô ta bằng Hảo ca ta cũng không thích.

Tiểu Quận chúa hỏi:

- Vậy ngươi muốn y kêu bằng gì?

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta muốn thị kêu ta bằng Hảo lang quân hay Thân ái lang quân!

Nữ lang đỏ mặt lên khinh khỉnh đáp:

- Ngươi muốn làm lang quân thì hãy chờ kiếp sau đầu thai vào nơi khác.

Tiểu Quận chúa can:

- Thôi thôi! Hai người đã không phải là oan gia kiếp trước mà sao hễ thấy mặt nhau là gây lộn? Quế đại ca! Đại ca lấy thuốc cho tiểu muội.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Ta hãy buộc thuốc cho muội muội trước.

Gã mở chân, xắn ống quần tiểu Quận chúa lên, rịt thuốc vào chỗ xương gãy.

Tiểu Quận chúa nói:

- Đa tạ đại ca.

Cô nói bằng một giọng rất thành thực.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Mụ vợ ta tên họ là gì?

Tiểu Quận chúa sững sốt hỏi:

- Vợ đại ca ư?

Cô thấy Vì Tiểu Bảo chỗ miệng về phía nữ lang bĩu môi liền cười nói:

- Đại ca chỉ thích nói giỡn. Sư tỷ của tiểu muội họ Phương tên gọi...

Nữ lang kia vội chặn lời:

- Đừng nói cho gã biết.

Vì Tiểu Bảo nghe nữ lang họ Phương liên nhớ tới ngày trước ở trên đường Tô Bắc đã gặp một trai, một gái họ Phương ở Mộc vương phủ. Mao Thập Bát sợ hết hồn cầm roi ngựa quất túi bụi khiến gã toàn thân máu chảy đầm đìa. Nhưng nữ lang này so với cô kia còn nhỏ hơn mấy tuổi.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Thị họ Phương thì dĩ nhiên là ta biết. Ta còn có một vị đại di tử và một vị đại cứu tử.

Tiểu Quận chúa lấy làm kỳ hỏi:

- Sao lại đại cứu với đại đi?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Thị còn có một cô chị và một cậu anh phải không? Nên ta kêu bằng đại di tử và đại cứu tử.

Tiểu Quận chúa vẫn chưa hiểu, lấy làm kỳ nói:

- Té ra hai vị là chỗ thân thích.

Cô hãy còn ngây thơ chất phác, không hiểu Vì Tiểu Bảo muốn nói đại cứu tử, đại di tử là anh chị của người vợ.

Nữ lang gạt đi:

- Tiểu Quận chúa! Đừng nói với gã. Thằng lỏi này hư đồn lắm! Gã không phải là thân thích gì ta đâu. Kể nào thân thích với gã thì thật vô phúc!

Vì Tiểu Bảo cười khanh khách lấy thuốc buộc cho tiểu Quận chúa rồi ghé miệng vào bên tai cô khẽ nói:

- Hảo muội tử! Tên thị là gì nói nhỏ cho đại ca nghe.

Nhưng hai người nằm cạnh nhau nên Vì Tiểu Bảo tuy nói rất khẽ cũng bị nữ lang nghe tiếng. Nàng vội ngăn tiểu Quận chúa:

- Đừng nói!

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Không nói cũng được, nhưng phải hôn hai bên má ta hai cái. Người muốn hôn hay muốn nói tên?

Nữ lang không cử động được bị gã trêu tức đến uất người. May ở chỗ một là gã còn nhỏ tuổi, hai là vừa nghe bọn thị vệ xưng hô biết gã là một tên thái giám, bất quá chỉ nói càn nói rỡ ở ngoài miệng chứ không thể có hành vi phi lễ một cách chân chính nên trong lòng nàng cũng không đến nỗi sợ hãi.

Nàng thấy Vì Tiểu Bảo đã ghé mặt vào gần hiển nhiên chờ đợi cái hôn, vội nói:

- Được rồi! Được rồi! Tiểu Quận chúa hãy nói tên cho gã tiểu quỷ này nghe.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới
 - Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
 - Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
 - Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
 - Tranh ảnh phim kiếm hiệp
 - Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
 - Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
 - Sách dạy tự luyện võ công.
 -
- All 3 address in 1:
<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>